

EL LLENGUATGE

1/V/1976

Cantants i autors

No hem de pretendre dir-ho tot en una sola paraula. Podem fer servir totes les que calgui per a completar la nostra idea. Si un artista és alhora pintor i escultor, no tenim cap necessitat de dir-ne un «pintescultor», per l'afany d'establir una paraula. Diem que és pintor i escultor i ja som al cap del carrer. I, si convé, hi afegim que és il·lustrador, dibuixant, gravador i tot el que sigui. Si un cantant, com ara Raimon o Lluís Llach, és alhora l'autor de les seves cançons, diem que és cantant i autor de cançons, expliquem que ell mateix escriu les lletres de les cançons del seu repertori i en compon la melodia. Un cop ho hem explicat, i que la gent ja ho sap, el podem designar dient tranquil·lament el cantant, o l'artista, o l'interpret. El que no s'hauria d'haver fet mai és inventar una paraula tan monstruosa com «cantautor», autèntic híbrid creat al marge de tots els procediments i les normes de la formació de mots en català. Els qui encara recorren a l'ús d'aquesta paròdia de paraula, innecessària del tot, farien molt ben fet de desar-la d'una vegada, d'arraconar-la definitivament.

Acaben de llegir que Enric Barbat, una de les primitives figures de la «Nova Cançó» ha reprès les seves activitats artístiques. Aquest cantant, diuen, exerceix també la professió d'aparellador. És cantant i aparellador alhora. Esperem que no tindran la idea de dir-ne un «cantaparellador», que és un mot de formació idèntica al de «cantautor».

ALBERT JANE